

Kontakty z Mediami
i Informacja

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej
KOMUNIKAT PRASOWY nr 143/15

Luksemburg, 3 grudnia 2015 r.

Wyrok w sprawie C-312/14
Banif Plus Bank Zrt. / Márton Lantos i Mártonné Lantos

Transakcje wymiany należące do określonych rodzajów kredytów denominowanych w walucie obcej nie stanowią usługi inwestycyjnej

Nie podlegają one zatem przepisom prawa Unii dotyczącym ochrony inwestorów

Małżonkowie Lantos zawarli umowę kredytu z Banif Plus Bankiem w celu sfinansowania zakupu samochodu. W celu uzyskania stopy odsetek korzystniejszej niż oferowana dla pożyczek denominowanych w forintach węgierskich, wybrali kredyt denominowany w walucie obcej, narażając się w ten sposób na ryzyko wyceny tej waluty w stosunku do forinta w okresie spłaty.

W ramach skargi wniesionej przez Banif Plus Bank do Ráckevei Járásbíróság (sądu rejonowego w Ráckeve, Węgry) małżonkowie zwrócili się do tego sądu o stwierdzenie, że umowy kredytu denominowanego w walucie obcej wchodzą w zakres dyrektywy w sprawie rynków instrumentów finansowych¹, a zatem bank – jako instytucja kredytowa – jest w szczególności zobowiązany do oceny adekwatności lub odpowiedniego charakteru świadczonej usługi.

Ráckevei Járásbíróság zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości z pytaniem, czy udzielenie kredytu denominowanego w walucie obcej może zostać uznane za świadczenie usługi inwestycyjnej, do której mają zastosowanie rozpatrywane przepisy dyrektywy. Ponadto sąd węgierski zmierza do ustalenia, czy nieprzestrzeganie tych przepisów skutkuje nieważnością umowy kredytu.

W dzisiejszym wyroku Trybunał przede wszystkim zauważył, że niektóre akty prawa Unii mające na celu ochronę konsumentów mogą być istotne w sprawie takiej jak omawiana. Dotyczy to dyrektywy 93/13², która zresztą była już przedmiotem wyroku Trybunału³ w szczególnym kontekście umów kredytu denominowanych w walucie obcej, a także dyrektyw 87/102⁴ i 2008/48⁵, które zawierają całość przepisów ochronnych, nakładając na kredytodawcę określone obowiązki dotyczące w szczególności informowania konsumenta.

Trybunał stwierdził następnie, że transakcje wymiany dokonane w ramach udzielenia kredytu denominowanego w walucie obcej, takiego jak będący przedmiotem postępowania, stanowią działalność wyłącznie dodatkową wobec udzielenia i spłaty kredytu. Transakcje te służą bowiem wyłącznie umożliwieniu wykonania tych dwóch istotnych zobowiązań z umowy kredytu.

Jako że kredytobiorca zamierza wyłącznie uzyskać fundusze na nabycie towaru lub usługi, a nie zarządzać ryzykiem kursowym czy spekulować kursami wymiany walut obcych, **celem**

¹ Dyrektywa 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych, zmieniająca dyrektywę Rady 85/611/EWG i 93/6/EWG i dyrektywę 2000/12/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylająca dyrektywę Rady 93/22/EWG (Dz.U. L 145, s. 1).

² Dyrektywa Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. L 95, s. 29).

³ Wyrok Trybunału z dnia 30 kwietnia 2014 r. w sprawie [C-26/13](#); *Kásler i Káslerné Rábai*, zob. także [komunikat prasowy nr 66/14](#).

⁴ Dyrektywa Rady 87/102/EWG z dnia 22 grudnia 1986 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących kredytu konsumenckiego (Dz.U. L 42, s. 48).

⁵ Dyrektywa 2008/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66; sprostowania: Dz.U. 2009, L 207, s. 14; Dz.U. 2010, L 199, s. 40; Dz.U. 2011, L 234, s. 46).

rozpatrywanych transakcji nie jest realizacja usługi inwestycyjnej. Ponadto na podstawie dyrektywy transakcje te same w sobie nie stanowią też takich usług.

Transakcje wymiany będące przedmiotem postępowania są ponadto związane z instrumentem – umową kredytu – który nie stanowi instrumentu finansowego w rozumieniu dyrektywy. W tym względzie Trybunał orzekł, że transakcje te nie dotyczą kontraktu terminowego, ponieważ ich przedmiotem nie jest sprzedaż aktywów finansowych za cenę ustaloną przy zawarciu umowy. W omawianej sprawie wartość walut, jaką należy uwzględnić przy obliczaniu spłat, nie jest ustalona z góry, lecz jest określona na podstawie kursu sprzedaży wspomnianych walut w dniu wymagalności każdej raty.

W tych okolicznościach Trybunał doszedł do wniosku, że z zastrzeżeniem weryfikacji dokonanej przez sąd krajowy, **transakcje wymiany należące do kredytów denominowanych w walucie obcej, takie, jak te będące przedmiotem postępowania, nie stanowią usługi inwestycyjnej, a zatem udzielenie takiego kredytu nie podlega przepisom dyrektywy dotyczącym ochrony inwestorów.**

UWAGA: Odesłanie prejudycjalne pozwala sądom państw członkowskich, w ramach rozpatrywanego przez nie sporu, zwrócić się do Trybunału z pytaniem o wykładnię prawa Unii lub o ocenę ważności aktu Unii. Trybunał nie rozpoznaje sporu krajowego. Do sądu krajowego należy rozstrzygnięcie sprawy zgodnie z orzeczeniem Trybunału. Orzeczenie to wiąże w ten sam sposób inne sądy krajowe, które spotkają się z podobnym problemem.

Dokument nieoficjalny, sporządzony na użytek mediów, który nie wiąże Trybunału Sprawiedliwości.

[Pełny tekst](#) wyroku znajduje się na stronie internetowej CURIA w dniu ogłoszenia.

Osoba odpowiedzialna za kontakty z mediami: Ireneusz Kolowca ☎ (+352) 4303 2793